

בס"ד יג' אייר ה'תשע"ו
הדלקת נרות - 19:16
צאת השבת - 20:07
רבנו תם - 21:01
שעון קיץ - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שש עשרה - עלון מס' 817
@ ביום ראשון יד' אייר "פסח שני" - לא אומרים תחנון.
@ ביום ראשון חילולת רבי מאיר בעל הנס זיע"א.
@ ביום חמישי ל"ג בעומר - חילולת התנא הקדוש ר' שמעון בר יוחאי זיע"א. לא אומרים תחנון.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפסידין: "ויאמר ידביחו"
(ירמיה לבי)
השבת כח' לעומר
פרקי אבות - פרק ג'

פרשת בהר

בדוק ומנוסה - סגולה להשתתף
בסעודה רביעית בביהמ"נ "אוהל-מועד"
השיעור בלויין יחל ב- 21:30

מלנייני הפרשה:

- ➔ מצות השמיטה - "ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שדך לא תזרע וגו'"
- ➔ מצות היוכל - אחרי שבע שמיטות (אחר 49 שנה) בשנת החמישים חל היוכל.
- ➔ "כי ימוך אחיך" - מצוה לעזור לחבר בצרה ולתמוך בו בטרם יתמוטט כליל.
- ➔ איסור ריבית - התורה מזהירה שלא להלוות כספים בריבית, המכונה "נשך".
- ➔ לנהוג כבוד בעבדים - יש לנהוג כבוד בעבד עברי ולא להעבירו בעבודות פחותות.
- ➔ "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבואו אל הארץ. וישבתה הארץ שבת לה"
- שואלים: למה פתחה התורה בלשון קשה 'דבר' והמשיכה בלשון רכה 'ואמרת'? ואפשר לומר משום שמצוות שמיטה קשה לאדם לקיימה שהאדם חושש מנין תהיה לו פרנסה בשנת השמיטה ולכן פתחה התורה בלשון קשה כנגד היצר הרע אבל המשיכה בלשון רכה לרמוז על הברכות שזוכה מי ששומר על השמיטה.
- ➔ "לא תזו איש את עמיתו"

ע' וא' הם אותיות המתחלפות ואפשר לקרוא במקום זה לא תזו איש את עמיתו, פירוש לא להוות את עצמו.
"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית..."
שהקב"ה יתן שפע ויהיה מספיק לשלש שנים. אומרים המפרשים, שאם לא היה שואל מה נאכל, אמנם היה צומח קצת אך היה מתברך במעו במקצת זה. אבל עכשיו ששאל מה נאכל יצמח אכן הרבה, אך יהיה לו טורח מרובה לקוצרן.

➔ "והעבדת שופר תרועה בחודש השביעי בעשור לחודש, ביום הכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם" המהר"ל מפראג עומד על הקשר שבין יום הכיפורים ליוכל וכתב: "כי היוכל ויום הכיפורים שניהם דבר אחד". כי היוכל הוא חזרת הכל לחזקתו כבראשונה, וכן יום הכיפורים, הכל חוזר לחזקתו הראשונה, שהקב"ה מכפר לכולם הם וחוזרים לחזקתם הראשונה טהורים וקדושים.

➔ "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו" למה כתוב עם ו' והחזקת, כמו שכתוב ויתן לך? אומר רש"י יתן ויחזור ויתן כמו כן כאן אצל העני והחזקת בו, ועוד פעם והחזקת שלא יפסיק לתמוך בעני.

➔ שואל הבאר משה מאז'רוב בפרשת בהר: איזו היא דרך ישרה שגבור לו האדם? - אדם שלא נושא ונותן באמונה, הוא גב! הוא גזל! אז על מה מדברים כאן, היעלה על הדעת שזו רק המלצה? אומר הבאר משה מאז'רוב יסוד נפלא: יש אדם שלא גונב, כי התורה אמרה "לא לגנוב"... יש אדם שלא גוזל, כי התורה אמרה "לא לגזול"... יש אדם שבמסחר לא גורם להונאה ולא גוזל את חברו, כיוון שהוא מכיר את הפסוק (תהילים קא): "עניי בנאמני ארץ לשבת עמדי" - אם האדם עושה את זה, לא בגלל שהקב"ה ציווה, ולא בגלל שהוא נבחל מהציווי... אלא הוא מקיים את מצוות הממון בגלל אמונה, ש"אין אדם נוגע במוכן לחבירו אפילו כמלוא נימה!"

➔ "שש שנים תזרע" סופי תיבות שמע - רמז לפסוק "שמע ישראל" שיש בו שש תיבות. לומר לך, כל הזרע שש שנים ונח בשביעית מעיד בייחודו של הקב"ה שהוא יחיד וברא את כל העולם בששה ימים ונח בשביעי, וכל הזרע בשמיטה כאילו כופר ר"ל בייחודו של עולם. (החיד"א)

➔ "את ספיח קצירך" "את ספיח קצירך..." סופי תיבות: חת"ך. לרמז, שאעפ"י שבשמיטה אין זריעת קרקע ולא בצירת כרם אעפ"י לא תירא מחסרון פרנסה. כי בכח שם זה הממונה על הפרנסה תתפרנס בריאות.

➔ "ולע"ן השדה יתן פריו" התורה מרמזת על עוד ציון שחוגגים כל שנה "ועץ השדה יתן פריו" 1236 בגמט' בדיוק כמו חמישה עשר בשבט (ט"ו בשבט).

פִּנְת הַנִּיבִים וְהַפְתָּגִמִּים
לא מצא ידיו ורגליו = לא ידע בין ימינו לשמאלו = לא התמצא בדבר, התבלבל.
דוגמה: פאָשר הענינו לעיר הגדולה היינו נבוכים, לא מצאנו את ידיו ואת רגליו.
מקור: ויאמר ה': אתה חסד על-הקיקיון, אשר לא-עמלת בו ולא גדלתו, שכן -לילה היה ובן-לילה אבד, ואני לא אחוס על-נינוה העיר הגדולה אשר יש בה הרבה משתים-עשרה רבו אדם אשר לא-ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה [יונה ד י - יא]. (ניבונכו)

הסידור ממשל מדד עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידוש": <http://ladaat.info/> <http://www.hidush.co.il/>

"פסח שני"

יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן בית-המקדש הייתה זו הזדמנות נוספת להקריב קורבן פסח עבור אלו שלא יכלו לעשות זאת בפסח הראשון.
מה קרה בפסח שני? בשנת 2449 לבריאת העולם, ציינו בני-ישראל את יום השנה הראשון ליציאתם ממצרים בי"ד בניסן והקריבו את קורבן הפסח. על-פי הציווי האלוקי, רק אנשים טהורים מטומאת מת יכלו להביא את הקורבן. קבוצת אנשים שהייתה טמאת-מת באו למשה ותלונה בפייהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבתית הקריב את קורבן ה' במועדו בתוך בני-ישראל?"
 לאחר ששאל את פי האלוקים, מסר להם משה רבינו: שלושים יום לאחר חג הפסח יצוין חג הפסח השני. בי"ד באייר, אלו שהיו טמאים או בדרך רחוקה בפסח הראשון, יוכלו להקריב את קורבן הפסח כהלכתו.
מה עושים בפסח שני?

אי-אמירת תחנון: כיום, כשבית המקדש לא עומד על מכונו, מציינים את יום י"ד באייר כיום שמחה ואין אומרים במהלך התפילות את קטעי ה"תחנון".
אכילת מצה: נוהגים לאכול מצה ביום זה. אך שלא כמו בפסח הראשון, מותר לאכול חמץ במשך כל היום.

"בניד בשחילי זחלים" - חינוך

לקראת ל"ג בעומר יש ללמד ולהנחות את הילדים בכללי הבטיחות במדורה:
 א. יש לנעול נעליים סגורות וללבוש מכנסיים ארוכים וחולצה מתאימה להגנה על הגוף מפני גיצים וגחלים וכן מעקיצות זוחלים ושרצים ארסיים הנמשכים אל חום המדורה.
 ב. הבערת המדורה תיעשה על ידי האחראי בלבד. יש להזהיר מפני מסמרים חלודים ומזוהמים המחוברים למשטחי עץ והעלולים לפגוע במשתתפים.
 ג. אסור להבעיר אש באמצעות חומרים דליקים כגון בנזין, נפט וכדומה. אין להחזיקם בקרבת המדורה.
 ד. אסור להשליך למדורה מכלים ריקים מכל סוג, חזיונים, קליעי נשק או עץ צבוע בצבעי שמן. כמו כן אין להתיז דלק על אש בוערת.
 ה. הוספת עצים וקרשים לליבוי המדורה תיעשה על ידי האחראי, תוך שמירה על כללי הבטיחות.
 ו. יש להחזיק בקרבת המדורה אמצעי כיבוי כמו מים וחול למקרה של התפשטות השריפה.
 ז. בסיום האירוע יש לוודא כיבוי מוחלט של המדורה בעזרת חול או מים.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לנשים

בלעדי כיבוש

מרכה והלל

לדוד דויד בן שמחה
להדר אליאס מנב"ת
 שיעלה הזיווג יפה ויזכו לבנות בית נאמן וכשר וברכה והצלחה **לאורטל**
 בת שמחה **שתזכה לזיווג**
הגון משורש נשמתה
 הטהורה. וברכה והצלחה **לאפרת-בתיה ואופיר** הי"ו

רפואה שלימה

כחבר

בת יונה מנב"ת

הקב"ה ישלח מזור

ומרפא לרנ"ב

אבריה וש"ה

גידיה. שתחזור

לאיתנה הראשון

ותזכה לשנים רבות

טובות ונעימות.

לע"נ הישר והענו

אברהם מוסאי

בן יהודה וחננו ז"ל

ביום שישי הבא י"ט אייר

עליה לבית העלמין

בשעה 08:30

ביום שבת "בחוקות"

משמרה בשעה 12:30

בבית המנוח

יה"ר שימליץ טוב

בעד כל משפחתו

לע"נ הצעיר הצנוע

אייר חיים

נסימי ז"ל

בן ישעיה ודליה שיחיו

נפטר י"ז אייר תשנ"ה.

18:00 - עליה לבית העלמין

19:15 - מנחה, דברי

תורה, ברכות וערבית

בבית הכנסת "אוהל מועד"

שימליץ טוב בעד משפחתו

לע"נ הצעיר הצנוע

ביבי דאודי ז"ל

בת שמואל ז"ל

ביום חמישי י"ח אייר

ב-17:15 עליה לבית העלמין

לע"נ הצעיר הצנוע

מרסל מטודי ז"ל

בת רחל ושלוש ז"ל

נפטרה י"ד אייר תש"ע.

ביום ראשון פקידת שנתה

מרכה ואיחולים

לר"ן ומיתר יצחק פור
 להולדת הבן נ"י
 יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיט ברוחניות ובגשמיות, וברכה לדני ותמי יצחק-פור ולאהוד ורויטל אינן הי"ו שיירו נחת מיוצאי חלציהם.

כל הישועות והברכות

לישעיה ודליה נסימי הי"ו

שתרמו לסעודה הרביעית בליוון

זכות מרן **עובדיה יוסף** זצ"ל

לרפואת והצלחת כל ילדיהם

ונכדיהם. שיתמלאו כל משאלות

ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד

להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות

וברפואה שלימה ובפרנסה טובה,

וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם.

והבדיל לע"נ יאיר ז"ל בן ישעיה ודליה

לע"נ הצעיר הצנוע

ביבי דאודי ז"ל

בת שמואל ז"ל

ביום חמישי י"ח אייר

ב-17:15 עליה לבית העלמין

לע"נ הצעיר הצנוע

מרסל מטודי ז"ל

בת רחל ושלוש ז"ל

נפטרה י"ד אייר תש"ע.

ביום ראשון פקידת שנתה

לע"נ הצעיר הצנוע

אייר חיים

נסימי ז"ל

בן ישעיה ודליה שיחיו

נפטר י"ז אייר תשנ"ה.

18:00 - עליה לבית העלמין

19:15 - מנחה, דברי

תורה, ברכות וערבית

בבית הכנסת "אוהל מועד"

שימליץ טוב בעד משפחתו

לע"נ הצעיר הצנוע

ביבי דאודי ז"ל

בת שמואל ז"ל

ביום חמישי י"ח אייר

ב-17:15 עליה לבית העלמין

לע"נ הצעיר הצנוע

מרסל מטודי ז"ל

בת רחל ושלוש ז"ל

נפטרה י"ד אייר תש"ע.

ביום ראשון פקידת שנתה

שבת שלום זמכודק

בריאות והחלמה איתנה :

לעילוי נשמות :

שלמה לארי בן מרים הי"ו

משה נאמן בן מרים הי"ו

אברהם נאמן בן מרים הי"ו

מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו

ישראל פריי רפאל בן מרים הי"ו

יצחק-חי כהן זהב בן פרידה הי"ו

באבאי באבאי בן מורורי הי"ו

ליון מלכה בן ריטה ועמרם הי"ו

ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

שאל-אליהו כהן בן מזל הי"ו

רחל מוסאי בת ביבי ומרדכי הי"ו

שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת

לאה בלקר בת מרסל מנב"ת

סיגלית כלימי בת דינה מנב"ת

רזיה סינדי בת חוה מנב"ת

בן יהושע ניקי ניסים הי"ו

זהבה אפרת בת מרים מנב"ת

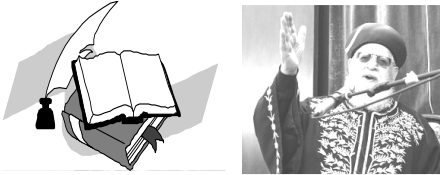
בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל

מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו

054-7743834

יו"ל ע"י ארגון "אברהם יגל"

4

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הילולת רשב"י - ל"ג בעומר

יום ל"ג בעומר הוא יום שבו מרבים בשמחה לכבוד רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, והוא יום ההילולא. רצונו היה שישמחו ביום זה, ויש נוהגים לערוך לימוד בליל ל"ג בעומר במנין, וללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזהר ואדרא זוטא ומנהג יפה הוא. ויש נוהגים ללכת על קבר רשב"י במירון בל"ג בעומר, אבל עדיף ללכת בזמן אחר, כי כיום אין הצניעות נשמרת במקום קדוש זה, ורבות בנות שבאות בבגדי פריצות ופוגעות בקדושת המקום ומחטיאות את הרבים, וגדול עוונן מנשוא. ומלבד זה יש נוהגים לשחוט שם בהמות ולאכול, מבלי לבדוק אם השוחט בקיא בהלכות שחיטה ובדיקת הבהמה, ואם הוא ירא שמים. וגם רבו המכשולים בענין הניקור מחלב דאורייתא שהוא איסור כרת, ולכן שומר נפשו ירחק מהם, וילך בזמן אחר.

תפילה

הגמרא אומרת שיכול רבי שמעון בר יוחאי לפטור את כל העולם כולו מן הדין. וכתוב בזהר הקדוש שתפילתם של ישני עפר אלו עושה רושם גדול בשמים (זהר ת"כ דף ת"ז) והעולם מתקיים בזכותם. לכן אנחנו משתטחים על קברו ומבקשים ממנו שיתפלל עלינו ועל עם ישראל כולו.

לימוד

טוב ללמוד מתורת הצדיק ולהזכיר מעשיו על קברו (זהר, זכור א'): ובמיוחד טוב לקרוא מהזוהר הקדוש ליד קברו של הרשב"י ובנו, שעל פי הכתוב בזהר בזכות לימוד זה יצאו מהגלות ברחמים.

שמחה

כתב מהר"ח"ו בשער הכוונות, שיש להרבות ביום זה בשמחה, כמו שסיפר רבנו האר"י ז"ל, שכך היה רצונו של רשב"י שישמחו ביום זה. ועל כן טוב לשיר שיר קודש זה שחובר ע"י הרב שמעון לביא זצוק"ל שרמוזים בו סודות גדולים מענין הרשב"י זיע"א ובכללם שהיה כעין כהן גדול" שאוהב את עם ישראל, מוסר נפשו עליהם ויכול לכפר על כולם.

מערת הרשב"י

הגמרא מספרת שאלהו הנביא נמצא לעיתים בפתח מערתו של רשב"י. וכשבא רבי חיים בן עטר בעל אור החיים הקדוש לקבר הרשב"י הוא זחל על ארבעתיו במעלה ההר לגודל קדושת הרשב"י, אחר כך זכה להרגיש במקום ריח גן עדן בעת לימוד התורה שם. וכשבא רבי יוסף חיים בעל הבן איש חי זיע"א לארץ ישראל, עלה לציון הרשב"י ומרוב שמחה של קדושה חיבר במקום שיר קודש זה שיש בו שבחי הרשב"י וגודל כוחו לזמר עריצים ולהציל את כלל ישראל שיאמרו אותו בשמחה כתפילה בכוונה רבה.

צדקה

בשעה שאדם נמצא במקום קדוש זה, יש בכוחו להתעלות ולכן יפריש סכום כסף לצדקה, לשיבה או לבית הכנסת, או שיפריש כסף כדי שיקנה בו ספרי קודש לילדיו ויאמר: "הריני מפריש סכום כסף זה לזכות רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. והריני מקבל על עצמי בלי נדר להתחזק בעבודת ה' יתברך ובמיוחד הריני מקבל על עצמי להניח תפילין יום יום, לשמור טהרת המשפחה, לשמור שבת כהלכתה, ללמוד תורה יום יום, לשלוח בניי לחינוך דתי, לשמור פי מלשון הרע ולהיזהר מכעס.

טעם ההדלקה

ימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את החשיכה. אפשר לתת טעם לזה שמרבין בנרות ועושי מדורות ביום זה, להורות שימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את חשכות החומריות, ודבר המסוגל לזה הוא תורתו של רשב"י, ספר הזוהר, ולכן מרבין בנרות בהילולא דיליה, וזה על דרך הכתוב כי אשב בחשך, ד' אור לי. (איבא דאברהם)

בח הדיבור - פרשת בהר

רואים בפרשה דבר ייחודי שמדבר דווקא על אבר אחד שהוא אוזנו של האדם. אפשר ללמוד מזה אולי שהאוזן אשמה בכל העבירות, כמאמר רש"י "אוזן ששמעה בהר סיני לא תגנוב וגנבה, תרצע", כך אפשר לומר על כל העבירות. לכן נאמר בגמרא שהאוזן נכוית תחילה לאיברים בגיהנם. האוזן והשמיעה משמעותם מאוד חזקה ב**בח הדיבור**.

דהיינו אם לא יהיה מי שישמע את הלשון הרע אז האדם לא עובר על כלום. "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה יובל היא תהיה לכם ושתם איש אל אחותו ואיש אל משפחתו תשובו", רואים בפסוק כפילות "ושבתם" "ותשובו". אומר רש"י "**ושבתם**" שהשדות חוזרות לבעליהן. "ואיש אל משפחתו תשובו"-לרבות הנרצע. מדוע מודגש רבות התיבה הנרצע. כנראה שהוא היה במרכז העניינים בכח הדיבור והשמיעה. פעמים שאדם רוצה לדבר לשון הרע ורכילות בשביל לפגוע ולהשפיל את האחר או סתם תשומת לב או להתגאות ומחפש אוזניים שומעות וככל שהמילים קשות יותר כך מתגברות המחיות כפיים ותנועות ההסכמה לדבריו וממש נהפך לאליל החברה. לומדים זאת מהתיבה הנרצע

אותיות הנרצע של כולם. אבל כסיל הוא ולא מבין שכלל ששמעו ונהנו, כך עומק הדין בשמיים, לכן הזהירות רבה. ומיהו החכם יבין וישיכל בטרם עת להינצל מזה. הנרצע אותיות הנרצע בדיבורו בטרם יירד המסך על חייו של האדם וזה רמז הנרצע אותיות הנר דולק אפר עוד לתקן, עץ חיים היא למחזיקים בה, דהיינו כל מה ששמעו בהר סיני יקיים. "ואם לא מצאה ידו די... השיב לו..." רמז לפסוק אוהב כסף לא ישבע כסף. "ואם לא מצאה ידו" אותיות צמאה נפשו לעוד כסף.

ואם לא מצאה=ס"ת מאה, יש בידו האחת. "יד" אותיות יד, רוצה מאה ביד השניה על זה נאמר יש לו מנה רוצה מאתיים, וכל המרבה לתת לו הרי זה משובח ומודה לכולם. הקנה אותן עד שנת=ס"ת תודה אומר. "ובתי החצרים אשר אין להם חמה סביב..." רמז לכח הדיבור אשר אין להם חמה סביב. למה? לפני כאשר פותח ומשחרר את חרצובות לשונו. כך הוא הכעסן וידוע שהכועס נחשב לעובד עבודה זרה. סביב על שדה הארץ=ס"ת הצלב. וצריך האדם להחליט באיזו דרך מהלך בחייו. "ובתי החצרים..." אלו הם בתי כנסיות ובתי מדרשות ששם יושבים במושב לצים ומדברים לשון הרע ורכילות. החצרים יש בה שלוש תיבות שהן חמץ יצר מצה ומיהו המפריד ומקשה את חיינו? זהו היצר השוכן בתוכנו ולנו הבחירה האם להיות מצה כשרה עם ענווה או החמץ והשאור שבעיסה עם גאווה. "גאולה תהיה לו וביובל יצא..." זהו רמז לתשובה. ידוע שגלות מכפרת עוון. גאולה תהיה לו וביובל=ר"ת גלות. ואיך יאכל ואיך יעלה על יצועו במקומות נידחים. לכן נאמר אשר אין להם חמה סביב דהיינו שבכל מקום אשר יגיעו ה' יתברך יפתח להם שערים. ה' יזכנו לתשובה שלימה. (מעבדכם הנאמן א.ש. הי"ו)

" ואבותינו סיפרו לנו "

ממקום של אהבה

ורד - המוכרת - עסוקה היתה בשיחה עם אלמונית ונאווה עמדה לה בצד, חיכתה לתורה במעט מאוד סבלנות. כעבור דקות התפנתה ורד לנאווה, בהתנצלות: "את יודעת על מה נסובה שיחתנו? רחל, זו האישה הצדקנית שראית אותה בשיחתנו, דיברה על ליבי שאדליק נרות שבת. מה אומר לך? הנושא כל כך לא קל לי!" - היא נאנחה. ורד? נרות שבת!! האם הדלקת נרות היא משימה כה כבדה לבת ישראל? הרי היא נראית כאחת שכן שומרת במידת מה על מצוות ה'...

ורד המשיכה לספר: "הכל אני שומרת: מצוות הבית, תפילה, כשרות, שבת אצלי היא שבת! שולחן ערוך, דגים, מרק חלות ומה לא? אך עם הדלקת נרות קשה לי. "למני זמן רב כשאמי הצעירה, נהגה להדליק נרות, כמו מלכה היא עמדה מול נרותיה והתמוגגה בבכי.

תמיד היא אהבה את השבת ובמיוחד חיבבה את הדלקת הנרות. היא עמדה והתפללה בתחנונים. לימים, כשבגרתי אבי נפטר והבדידות גרמה לה קירבה כה עזה לאביה שבשמים. כמה אהבנו לשבת יחד בשבת, לבושות גיגית, שלובות זרוע, אמא ואני, ולשיר יחד את "לכה דודי"...

עד שהגיע יום מר לפני כעשור. לאמא היו מחושים שונים, ואבחנו אצלה את המחלה שהיתה בשלביה המאחרים.

היה זה ביום שישי יושבתי שפופה ליד אמא שהיתה מחוברת לאינספור מכשירים. כשהשעון הצטלצל והיא ידעה שהגיע זמן הדלקת הנרות, ניצתו עיניה כשתי אבוקות. בכוחותיה הדלים היא ביקשה שאביא לה זוג נרות. אור מיוחד עטו פניה, זרח בהם נוגה של שבת.

רצתי לחפש לה נרות. כשחזרתי כעבור חמש דקות, נשארתי מאובנת במפתן החדר: עיניה עצומות, חיוך שבתי מלא שלווה נח על פניה - לקח לי זמן לקלוט שהיא כבר לא איתי. ולעולם לא תחזור - קולה של ורד התרסק, קשה לה לחזור לאותם ימים.

"את יודעת מה זה להיות יתומה? לאבד הורים בגיל שאני איבדת?" ולכן מני אז, כל כך קשה לי להדליק נרות שבת! תמונות מהעבר באות, צפות ומציפות, וליבי בוכה. גם בעלי מדברנ אותי. "היו פעמים שהדלקתי נרות, כל פעם לזכות משהו, אך זה קשה, כל פעם מחדש".

תמונה מוזרה הצטיירה בדמיונה של נאווה. שולחן ערוך, צלחות, סכו"ם, גביע נוצץ, חלות מכוסות מפית רקומה, אך... העיקר חסר. שלהבות לא מרצדות בו... כמה עצוב! רעיון נועז מעט עלה בראשה, ומיד ביטאה אותו בקול:

"אולי, בנוסף לרחל שהיתה כאן, אתקשר אלייך גם אני, ואזכיר לך להדליק נרות?" מקווה בכל ליבה שאני לא נשמעת נודניקית מדי.

התרגשות שטפה את ורד, "אההה מ... אולי! טובות השתיים מן האחת?"

ורד רשמה את מספר הטלפון והעבירה אותה לנאווה, ואז כמו פשטה עליה מבוכה, וצבעה את פניה בארגמן עז.

"ובכן... נסחפנו מעט, מה בעצם רצית לקנות?"

שתי דקות של נחיתה לקרקע המציאות, ונאווה נזכרת במטרת בואה. (מטרת בואך? ימים יגידו...) "אה... רציתי צמח חמוד, מלבבל, מתנת יום הולדת לידידה קרובה".

כעבור דקות יצאה ובידיה עציץ פורח עם סרט מסתלסל ופתקית קטנה עליה המספר האישי של ורד.

רדפו הימים אחד את השני וחלפו ביעף חמש שנים... ועדיין נאווה ובעלה זוג צעיר... וללא...

ערב שבת עם ניחוח עמוק של חלות וברקע מתנגן השיר מלא הכיסופים של הרה"ק ר' אהרן מקרלין: "שבת קודש, שבת קודש, נפשי חולת אהבתך"... המיה שבתית מטפסת מעלה מעלה, שיר שבא ממקום של אהבה.

נאווה החליטה להיות נחושה הפעם. "כן! למרות ההיסוס

אתקשר לך בכל זאת. מה אגיד לה? הקב"ה כבר ישים מילים בפ"י. נשאה תפילה קצרה, מצאה את הפתקית וחייגה את המספר של ורד. "שלום, ורד?" "כן", הקול קצר רוח וחסר סבלנות, "סליחה, אך הגעת אלי לא בזמן הנכון". "מתי אוכל לשוחח איתך?" "ביום ראשון. שלום ולהתראות". טריקה.

אכזבה שיפדה אותה אך החליטה בכל זאת להתקשר בשנית. "אנסה פעם נוספת, לא אתן לסיכוי לגווע, רק שתראה שוב את המספר שלי על הצג המזחה, ואנתק".

אמרה ועשתה. "היה נא עם פיפיות שלוחי עמך בית ישראל, הורם מה שיאמרו..." "שלום". "הגעתי לורד, מחנות הפרחים גבעולים?" "כן". ואני מצטערת שדיברתי איתך כך, הייתי עסוקה מכדי לענות לך באריכות".

"זה בסדר אומרת נאווה, אך התקשרתי אלייך לא בקשר לענייני העבודה". "אה, כך? לא הבנתי את זה קודם".

"ובכן, שמי נאה ריך, ביקרתי בחנות שלך. דיברנו... האם את זוכרת אותי?" "זוכרת, זוכרת, יפה מצידך שאת מתקשרת. ו... מה יש לך לומר?"

ריבונו של עולם במה אתחיל! לפתע, כמו נענתה תפילתה, חשה שמשמים ניתנות בפיה המילים. "שמעי ורד, חשבתי עליך הרבה, ונכנסת לי ללב, יש בדך טוהר יהודי שאין לכל אחד... וחשבתי, אני בטוחה בזה, שנרות השבת שאת מדליקה חשובות פי אלף משל".

"לא בטוח", מנסה לבטל. "אני בטוחה בזה, כי מצוה הבאה בקושי, יקרה הרבה יותר, ושכרה לא יסולא".

"זה בא אצלי ממקום של הרבה אהבה..."

"אין לי ספק, ובכן: רציתי ממך טובה אישית - זוהי סגולה עתיקה שנמסרה לי. רציתי לבקש ממך שתתפללי עלי בהדלקת הנרות - נאווה בת שולמית להיפקד בבשורות טובות, ואין לי ספק שתפילתך תעשה משהו".

דמעות מתוקות מלוחות, החלו לגלוש החוצה, מבכות שנים של ריקנות, של ציפייה מייסרת.

"נאווה, יהיה לך ילד!" קולה נמלא רגש, "שנה הבאה ואת חובקת בן! אני מאחלת לך מעומק הלב, וגם אתפלל שיהיו לך בנים ובנות, ופרנסה והצלחה, שיהיה לך ה-כ-ל.

"תודה ורד", מבעד לדמעות, "ורצונך שאבקש גם עליך?" "כן, בקשי עלי, ורד בת מיכל, שאצליה, שאזכה לנחות מהילדים, שיהיה לי כל מה שיהודי צריך..."

התרגשות יהודית טהורה שטפה בנחל של דמעות משני עברי הקו. מילים מקוטעות של פרידה. שבת שלום. היא עמדה מול הנרות, פמוטות כסופים, בהם כל היופי השבתי שבעולם. זוג שלהבות עולות מעליהן, מהבהבות, לוחשות. דמעות רותחות קלחו מעיניה, סיפרו על חמש שנות ציפייה. ביקשו הן באלם קול: "ותן בנים ישרים וכשרים לאמתך, והעתר לה בהמון רחמך ואל תביישה, כי בדך חסיה נפשה... ענני ושמע תפילתי..."

לדמעות שפה משלחן. ורק בוראן ויוצרן מבין, ושומע ומקשיב וגם נותן.

"ריבונו של עולם, תן לחברתי ורד בת מיכל שתאהב את מצוותיך, שתקיים באהבה ובשמחה את מצוות הדלקת נרות השבת, ונזכה כולנו לעבדך באמת".

אחר כך חשה נאווה כל כך מטוהרת ושלווה, כמו שלא היתה מימיה.

שמש לוהטת החלה אוספת את קרניה האחרונות, ליל שבת עוטף את היקום באלפי נגוהות. הביטו נרות השבת על נאווה, באהבה וברוך. ולחשו לה בבטחה: "קרובה ישועתך הפעם. יותר מתמיד".

ואכן תפילתה ותפילת ורד התקבלו ולאחר מספר חודשים היא מתקשרת לורד ומבשרת שהיא חובקת בן...

(מתוך מגזין "הבית שלנו")